

Arrest

nr. 143 959 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van 19 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij sinds het jaar 1990 in Antwerpen verblijft. Hij diende in datzelfde jaar een asielprocedure in die als onredelijk lang zou kunnen beschouwd worden en pas werd afgesloten in het jaar 1995. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene is gebleken dat de asielaanvraag die betrokkene indiende d.d. 10.12.1990 werd afgesloten d.d. 19.10.1992. Nadien tekende betrokkene d.d. 05.11.1992 een beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, doch dit verzoek werd ongegrond verklaard d.d. 16.12.1992. Enkele maanden later ondertekende betrokkene een verklaring van vrijwillig vertrek en keerde hij d.d. 03.12.1993 terug naar Ghana.

Betrokkene haalt aan dat het moeilijk zou zijn om naar zijn land van herkomst te reizen zonder een psychologisch en reëel risico op foltering door zijn politieke, sociale en economische vijanden. Hij zegt dat de situatie in Ghana veranderd is voor sommige vluchtelingen van zijn tijd, maar dat het voor hem ingewikkeld is en daarom zou het beter zijn om hier te blijven. Hij haalt hierbij ook artikel 3 EVRM aan. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn bewering te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op vernoemd artikel. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere bewering dat er een risico op foltering zou zijn en dat betrokkenes situatie ingewikkeld zou zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst hierbij ook naar de uiteenzetting van de feiten bij zijn asielaanvraag. Echter, zoals reeds vermeld hierboven, werd betrokkenes asielaanvraag afgewezen en keerde betrokkene d.d. 03.12.1993 vrijwillig terug naar zijn land van herkomst. De feiten die hij uiteenzette in zijn asielprocedure kunnen dan ook niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Dit element vormt geen buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het argument dat betrokkene geen regularisatieaanvraag indiende volgens de wet van 22.12.1999 "omwille van financiën en schrik", dit is het resultaat van zijn eigen houding op dat moment en vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Bovendien was dit een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

De elementen van integratie (zijnde dat betrokkene bekend is voor zijn vrijwilligershulp aan kansarme jongeren, dat hij vele contacten heeft met de jeugd en met bejaarden en dat hij een langdurig verblijf in België zou hebben) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt ook aan dat hij christelijk is en dat hij niet extreem is in zijn geloof waardoor hij overeenkomt met andere godsdiensten zoals orthodox-joden, islamitische godsdiensten en ook protestanten in Antwerpen. Dit is lovenswaardig doch betrokkene toont niet concreet aan waarom dit element een buitengewone omstandigheid zou vormen, die verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Wat betreft het argument dat betrokkene geen strafblad heeft, dat zijn gedrag niet kan beschreven worden als een gevaar voor de maatschappij, en dat hij niet behoort tot een gevaarlijke groep mensen of op een zwarte lijst te vinden is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 19 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De enkele vermelding dat de verzoekende partij zich niet akkoord kan verklaren met de beslissing en dat de beslissing een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, vormt geen middel in voormelde zin.

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 19 maart 2012 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 29 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna “de bestreden beslissing”.

Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dient de exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij, niet onderzocht te worden.

3. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting. Eveneens lijkt de verzoekende partij de schending van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet aan te voeren.

De verzoekende partij wijst erop dat zij een regularisatieaanvraag indiende in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en de toenmalige instructie, dat zij in haar aanvraag verwezen heeft naar de instructie en gevraagd heeft of die kon worden toegepast, dat zij zich beriep op volgende criteria: onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar, ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering in België en andere prangende humanitaire situaties. Zij kan zich niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zonder meer stelt dat de instructie vernietigd is en de criteria niet meer van toepassing zijn, dat dit correct is doch dat dit er niet aan in de weg staat dat de verwerende partij in het kader van de discretionaire bevoegdheid en op basis van een individueel dossier toch bepaalde criteria kan toepassen. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en zelfs kennelijk

onredelijk is, dat het de bedoeling van de regering was bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals zijzelf een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf en integratie, dat zij in die zin haar regularisatieaanvraag heeft ingediend, dat zij echter niet de dupe mag zijn van slecht opgestelde besluiten/wetten/instructies, dat zij het nodige deed om een regularisatieaanvraag in te dienen conform de toenmalige instructie, dat dit bij haar verwachtingen heeft gecreëerd aangezien zij voldeed aan de voorwaarden, dat het feit dat de instructie werd vernietigd geen nadelige gevolgen mag hebben voor haar aangezien de minister op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de aanvraag ontvankelijk en gegrond kon verklaren omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur, dat de vertrouwensleer een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is, dat indien een toezegging of een gedraging van een bestuursorgaan verwachtingen wekt bij een burger, de burger erop mag vertrouwen dat de toezegging ook nagekomen wordt, dat dit *in casu* het geval is, ongeacht de instructie werd vernietigd of niet. Zij meent dat zij erop mocht vertrouwen dat indien zij aan één van de criteria zou voldoen, zij geregulariseerd zou worden, dat gewekte verwachtingen dienen gehonoreerd te worden. De verzoekende partij poneert dat de bestreden beslissing in feite een schending vormt van het gelijkheidsbeginsel en een discriminatie is, dat de verwerende partij thans stelt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en de criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn, dat de bestreden beslissing weliswaar nog verwijst naar het feit dat zij zich beroepen heeft op de instructie doch nalaat te motiveren of zij in de voorwaarden valt, terwijl zij zich hier uitdrukkelijk op beroepen heeft en verscheidende vreemdelingen thans nog steeds geregulariseerd worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 hoewel de instructie wel degelijk vernietigd is. Er is, volgens de verzoekende partij, immers geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde vreemdelingen wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de instructie en andere vreemdelingen niet hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de Raad van State op 9 december 2009 en deze wel nog werd toegepast in de praktijk, dat het de bedoeling was van de regering bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals zijzelf een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf, dat om die reden haar aanvraag thans ontvankelijk dient verklaard te worden, dat dit onderscheid niet redelijk te verantwoorden is en een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De verzoekende partij stelt zich dan ook vragen bij de wijze van behandeling van haar dossier en heeft de indruk dat men niet met alle documenten/elementen van haar dossier rekening heeft gehouden.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd door 'hier' geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren, dat de beslissing op dit vlak onzorgvuldig is genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd is, dat de verwerende partij had dienen te motiveren waarom deze elementen niet voldoende zijn om geregulariseerd te worden. Na een uiteenzetting over artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de verzoekende partij dat de beslissing meer dient te zijn dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule, dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn en dit *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij besluit met opnieuw een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhinderen dat zij de aanvraag

tot machtiging van verblijf kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering is zeker geen louter abstracte en vormelijke stijlformule, zij gaat immers concreet in op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet aldus onder meer in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat de gemachtigde op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen, doch toont niet aan op welke wijze de concrete motieven van de verwerende partij, die betrekking hebben op de door de verzoekende partij in haar aanvraag ingeroepen elementen, kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verzoekende partij voert ook aan dat zij de indruk heeft dat niet met alle documenten/elementen van haar dossier werd rekening gehouden, doch laat na aan te geven met welke documenten/elementen van haar dossier geen rekening werd gehouden. In zoverre zij doelt op het door haar in haar aanvraag aangevoerde artikel 2.8.A van de instructie alsook op de door haar in haar aanvraag aangevoerde prangende humanitaire situatie van de instructie, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt uiteengezet onder punt 3.6.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de feiten niet correct heeft beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen noch dat met bepaalde elementen in het dossier geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.6. De verzoekende partij bekritiseert het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin deze laatste stelt dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is wegens de vernietiging door de Raad van State.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet

vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan en gelet op het feit dat dit vernietigingsarrest *erga omnes* werkt zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

De stelling van de verzoekende partij dat de vernietiging van de instructie er niet aan in de weg staat dat de verwerende partij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid en op basis van een individueel dossier toch bepaalde criteria kan toepassen, dat het de bedoeling was van de regering bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf en integratie, dat zij in die zin haar regularisatieaanvraag heeft ingediend, dat zij niet de dupe mag worden van slecht opgestelde besluiten/wetten/instructies, dat zij het nodige deed om een regularisatieaanvraag in te dienen conform de toenmalige instructie en dat dit bij haar verwachtingen heeft gecreëerd aangezien zij voldeed aan de voorwaarden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris.

Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – nog beslissingen zou hebben genomen op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden zou zijn genomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de verzoekende partij evenwel voorbij gaat aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij haar aanvraag niet indiende gedurende de periode september-december 2009 waarin de regularisatiecampagne liep, zodat zij op dit punt onmogelijk kan beweren dat er in haren hoofde rechtmatige verwachtingen werden geschapen of sprake zou zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

De beginselen van behoorlijk bestuur laten de verwerende partij hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F). De verzoekende partij behoort te weten dat de verwerende partij is gebonden door de wet en dat zij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren.

In zoverre de verzoekende partij aldus betoogt dat de verwerende partij had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt en dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door 'hier' geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren alsook dat de verwerende partij had dienen te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER